

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **K. M.,** zastoupený advokátem Mgr. Alexandrem Vaškevičem, se sídlem AK Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2004, č. j. 24 Az 1061/2003 – 17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 12. 2. 2004, č. j. 24 Az 1061/2003 - 17, zamítl Krajský soud v Ostravě žalobu žalobce – stěžovatele proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 3. 3. 2003, č. j. OAM-682/VL-07-17-2003. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovateli udělen v České republice azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel napadá postup soudu I. stupně a stejně tak i žalovaného spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, a to zda je možno na případ stěžovatele vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, tedy, že žádost o azyl byla stěžovatelem podána důvodně. Stěžovatel se ve své domovské zemi dostal do finančních potíží, kdy pracoval jako prodavač ve stánku a majitelé stánku po něm chtěli vymoci fiktivní dluh. Vymáhači k vymáhání pohledávky použili osob ze zločineckých struktur a žalobce tak byl ohrožen nejen na zdraví, ale i na životě. Pokud hledal ochranu u státních orgánů, zjistil, že i tyto jsou součástí zločineckých struktur a nemohl se tak domoci ochrany své osoby. Proto vycestoval ze země a požádal o azyl. Stěžovatel je přesvědčen, že z tohoto důvodu jsou u něj naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, když je pronásledován právě proto, že patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a státní aparát v domovské zemi stěžovatele tuto situaci nejenom toleruje, ale i sám podporuje.

V této souvislosti stěžovatel upozorňuje na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, který uvádí, že k pronásledování může docházet nejen ze strany státních orgánů, ale taktéž může vycházet od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dané země. Tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu.

Stěžovatel spatřuje naplnění důvodu k podání kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nemohl spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nepřihlédl k omezeným možnostem stěžovatele ohledně zajištění důkazních prostředků o persekuci v domovské zemi.

Stěžovatel se domnívá, že pro podání kasační stížnosti je taktéž dán důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když soud nesprávným způsobem přezkoumal předcházející správní řízení, respektive neshledal v tomto řízení procesní vady. Stěžovatel je přesvědčen, že i v tomto případě je Krajský soud povinen přezkoumat napadené rozhodnutí a správní řízení jemu předcházející z hlediska dodržení procesních předpisů. Dle názoru stěžovatele žalovaný porušil správní řád minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu, neboť není dostatečně odůvodněno. Tuto vadu, dle názoru stěžovatele, nelze odstranit a proto je nutné řízení před správním orgánem provést opakovaně.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí se způsobem, s jakým se soud I. stupně vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Z hlediska skutkového pak soud zcela přehlíží situaci na straně stěžovatele, neboť tento svůj návrat do domovské země nepovažuje vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný. Při vycestování zpět na Ukrajinu mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Při zjištění státních orgánů, že stěžovatel požádal v ČR o azyl bude tento podroben persekuci, resp. administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. Stěžovatel odkazuje

na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2002 ze dne 31. 3. 2003. Stěžovatel se tedy domnívá, že v jeho případě jsou naplněny podmínky překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, kterými se však žalovaný ani soud vůbec nezabývali.

Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Současně s ohledem na cizí státní příslušnost stěžovatele, z důvodu zajištění jeho přítomnosti v České republice, tak, aby mohl řádně uplatňovat svá práva u soudu, za situace, kdy azylové řízení končí doručením rozsudku krajského soudu, stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil písemným podáním ze dne 17. 6. 2004, kde popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a zároveň odkázal na obsah spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. K tvrzeným vadám ve správním řízení žalovaný uvedl, že postupoval v souladu se zákonem. Žalovaný se domnívá, že „nečleny zločineckých struktur“ nelze považovat za sociální skupinu dle zákona o azylu. Navrhuje kasační stížnost zamítnout a odkladný účinek stížnosti nepřiznat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 109 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 17. 2. 2003. V žádosti o udělení azylu stěžovatel uvedl, že je ukrajinské národnosti, nikdy nebyl členem žádné politické strany. Pracoval na tržišti a po krátké době mu majitel stánku oznámil, že mu chybí zboží v hodnotě 1000 USD. Stěžovatel odmítl škodu zaplatit a proto na něj majitel stánku zavolal policii, která jej za současného fyzického napadení donutila podepsat oznámení o skutečnosti, že finanční částku uhradí do konce března 2003.

V pohovoru konaném dne 24. 2. 2003 stěžovatel výše uvedené důvody odchodu z vlasti zopakoval a dále upřesnil, že po provedení inventury zboží na stánku, kde prodával, vyšlo najevo, že majitel chtěl vyúčtovat i doklady, jejichž zboží stěžovatel nepřevzal, neboť na nich nebyl podpis stěžovatele. I přesto požadoval majitel stánku po stěžovateli úhradu výše uvedeného manka a v březnu 2002 zavolal na tržnici dva příslušníky policie z O.,

oddělení pro tržiště. Policie odvedla stěžovatele na své oddělení, nasadili mu plynovou masku a zalomili přívod vzduchu. Tímto způsobem jej donutili podepsat prohlášení, ve kterém se zavázal škodu uhradit do konce března 2003. Žádný protokol se stěžovatelem nebyl sepsán. Od té doby stěžovatel potíže s policisty neměl. Se stížností na jednání policistů se obrátil na okrskového policistu ve vesnici S. v dubnu 2002. Tomuto stěžovatel vypověděl o svých problémech a zamýšlel podat písemnou žádost o pomoc, policista ji však nepřijal a rovněž mu sdělil, že zmíněné problémy nemůže dokázat. Na nečinnost okrskového policisty si dále stěžovatel nikde nestěžoval. Stěžovatel se domnívá, že výše uvedené problémy na Ukrajině řešit nelze a proto se rozhodl odcestovat. V případě návratu se obává vymáhání předmětné finanční částky. Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 3. 3. 2003 rozhodnutí, kterým dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu neudělil stěžovateli azyl. Současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel opustil svou vlast z důvodů, které nelze podřadit pod taxativně uvedené právně relevantní důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a ustanovení § 14 nebyly dle žalovaného taktéž naplněny. Žalovaný taktéž neshledal existenci překážek vycestování dle § 91 citovaného zákona.

Předmětné rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Žalobou se domáhal zrušení rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení z důvodu nezákonnosti předmětného rozhodnutí, spočívajícího v porušení celé řady procesních ustanovení správního řádu a v nesprávném posouzení skutečnosti, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, neshledal namítané porušení procesních ustanovení a dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn správně. Proto žalobu rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že důvodem pro podání žádosti o azyl stěžovatele byly potíže se soukromou osobou, jež byla motivována snahou o vlastní obohacení. Její jednání však nelze označit za pronásledování ve smyslu ustanovení §12 zákona o azylu.

Výše uvedený rozsudek napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, když zpochybňuje závěry soudu a žalovaného o nedůvodnosti podané žádosti o azyl. Stěžovatel je přesvědčen, že jsou u něj naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, když je pronásledován proto, že patří do jiné sociální skupiny, tedy do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a státní aparát v domovské zemi stěžovatele tuto situaci nejenom toleruje, ale i sám podporuje. Stěžovatel opřel svá tvrzení o Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, konkrétně o čl. 65. Pronásledováním se zde míní pronásledování nejen prostřednictvím úřadů nějaké země, ale rovněž pronásledování pocházející od nějakých složek obyvatelstva namísto úřadů. Pokud tyto úřady vědomě schvalují takovouto činnost nějakých složek obyvatelstva, lze tuto považovat za pronásledování pro azylové účely.

S názorem stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Důvody udělení azylu jsou upraveny ustanoveními § § 12 až 14 zákona o azylu.

Dle ust. § 12 zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 2 odst. 4 cit. zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Důvodem pro podání žádosti o azyl byly potíže stěžovatele se soukromou osobou, která po něm požadovala úhradu údajného manka. Krajský soud a žalovaný v souladu se zákonem vyhodnotili, že tyto skutečnosti není možné podřadit pod důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť tvrzené pronásledování stěžovatele nebylo vyvoláno jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině ani pro zastávání politických názorů. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze problémy mezi soukromými osobami a tzv. mafií v domovském státě považovat za některý z důvodů, pro něž by bylo lze podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu úspěšně odůvodnit žádost o azyl. Pokud stěžovatel nebyl pronásledován z titulu jeho rasy, národnosti, náboženství, příslušností k určité sociální skupině, přičemž „skupinu nečlenů zločineckých struktur“ není možno podřadit pod sociální skupinu, kterou má na mysli ustanovení § 12 zákona o azylu, nemůže se úspěšně domáhat udělení azylu v ČR. Ačkoliv zákon o azylu pojem sociální skupina nijak nedefinuje, za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu nelze považovat nečleny zločineckých struktur, k nimž se stěžovatel hlásí. Sociální skupinou je nutno rozumět skupinu osob podobného společenského původu, nebo postavení, obdobným majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. V případě občanů stojících mimo kriminální struktury nelze o sociální skupině hovořit, neboť tyto osoby jejich postavení ve společnosti žádným způsobem nespojuje. V případě stěžovatele nelze hovořit ani o pronásledování, které by bylo podporováno státem. Stěžovatel se pokusil obrátit se s žádostí o pomoc na okrskového policistu, který jeho písemnou žádost nepřijal. Na nečinnost tohoto si již stěžovatel dále nestěžoval, nekontaktoval jiné státní orgány, případně nevládní organizace v zemi původu. V takovém případě nelze učinit závěr, že takovéto jednání je prováděno, podporováno či trpěno úřady v domovském státě nebo že tento stát není schopen zajistit ochranu před takovým jednáním. Za daných okolností nelze skutečnosti tvrzené stěžovatelem považovat za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu a za této situace žalovaný jak v rozhodnutí prvého stupně, tak soud v žalobou napadeném rozhodnutí správně usoudil, že podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 v daném případě splněny nejsou.

Nejvyšší správní soud neshledal naplnění kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Námitka stěžovatele spočívající v kritice provedeného dokazování ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy žalovaný dle mínění stěžovatele nedostatečně provedl dokazování a nerespektoval jeho důkazní nouzi ve vztahu k zajištění důkazů o persekuci v domovské zemi, není opodstatněná.

Stěžovatel namítanou vadu v dokazování nijak nespecifikoval, neuvedl, jaké další důkazní prostředky si měl žalovaný opatřit, jaké důkazy provést či k jakému závěru o skutkovém stavu měl dojít. Kritiku správního rozhodnutí nelze založit pouze na tvrzení, nejsou-li doplněna odkazem na konkrétní tvrzená pochybení. Taková tvrzení jsou soudně nepřezkoumatelná. Povinnost zjistit skutečný stav věci ukládá správnímu orgánu ust. § 32 zákona č. 71/1967 Sb. správního řádu. Dle citovaného ustanovení je správní orgán povinen opatřit si potřebné doklady pro rozhodnutí. Důkazní břemeno v řízení vyplývající z břemene tvrzení vázne však na žadateli o azyl. Správnímu orgánu nelze vytýkat jako vadu řízení, nepřihlédl-li ke skutečnostem či důkazům jemu neznámým, případně známým pouze žadateli. Dokazování shledal Nejvyšší správní soud dostatečným, přesvědčivým, stav věci byl zjištěn spolehlivě, přesně a úplně, žalovaný i soud si opatřili potřebné podklady pro rozhodnutí, k dokazování použili všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, rozhodnutí vyplývají ze zjištěných podkladů a je dostatečně zdůvodněno. Skutková podstata má náležitou oporu ve spisech, při jejím zjišťování nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit jeho zákonnost. Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Taktéž s tvrzením stěžovatele, že je dán důvod pro podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nelze souhlasit. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné nebo nesrozumitelné. Nejvyšší správní soud konstatuje, že řízení před správním orgánem netrpělo vadou, kterou nelze odstranit, proto není nutné řízení před správním orgánem zopakovat. Krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody žaloby, které stěžovatel uvedl, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s citovaným ustanovením a vypořádal se se všemi uvedenými námitkami, na obecně formulované procesní žalobní námitky soud zareagoval, a v obecné rovině se s nimi také vypořádal.

K námitce nedostatku odůvodnění, kterou stěžovatel uplatnil již v žalobě a krajský neshledal její opodstatněnost, Nejvyšší správní soud uvádí, že napadené rozhodnutí vydané žalovaným je zákonné a jeho odůvodnění je vyčerpávající a přesvědčivé. Shodně s názorem krajského soudu má Nejvyšší správní soud za to, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů. Žalovaný svým povinnostem vyplývajícím z ust. § 47 odst. 3 správního řádu dostál.

Pokud jde o námitku stěžovatele týkající se překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, tak ani s ní nelze souhlasit. Nejprve je třeba uvést, že tvrzení stěžovatele o tom, že se žalovaný ani krajský soud touto otázkou nezabývali, se nezakládá na pravdě,

neboť jak v rozhodnutí žalovaného, tak v rozsudku krajského soudu je neudělení překážek vycestování posuzováno a řádně odůvodněno. Stěžovatel se dále domnívá, že byla tato skutečnost nesprávně posouzena, neboť v případě jeho návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí a je tak dán důvod pro vyslovení překážky vycestování ve smyslu zákona o azylu.

Z informací získaných žalovaným ve správním řízení, jejichž seznam tvoří přílohu k protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu konaného dne 24. 2. 2003, s nimiž byl stěžovatel seznámen, zejména ze zpráv o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině nevyplynuly důvody zakládající překážku vycestování dle § 91 zákona o azylu, spočívající zejména v tom, že by stěžovatel byl nucen vycestovat do státu, v němž by byl ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu nebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti a nebo by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Překážku vycestování náležitě žalovaný posoudil ve svém rozhodnutí a s jeho závěry se Nejvyšší soud plně ztotožňuje.

V dané věci stěžovatel spatřuje existenci překážky vycestování v možné perzekuci ze strany státních orgánů, které by byl v případě návratu na Ukrajinu vystaven. Ani s tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť je mu z úřední činnosti známo, že neúspěšní žadatelé o azyl v České republice nejsou po návratu na Ukrajinu nijak postihováni.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelem podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra ČR, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu